

og altsaa mulig omsløbe et Resultat, der er tilveiebragt ved Skifterettens Behandling af Sagen, saa maa man jo erindre, at paa samme Tid som man giver ham den Begunstigelse at kunne betenke sig længe paa, om han vil appellere eller ikke, paa samme Tid bringer man de andre Arvinger i den ubehagelige Situation, at de vide ikke rigtig, hvad det er, de have faaet, og om de kunne beholde det, eller ikke. Det er jo en almindelig Betragtning, at det er uomtøvelig vigtigt at sætte en Grænsse for den Tid, i hvilken Appel kan finde Sted. Det maa imidlertid indrømmes, at om der ogsaa sættes en Frist, som i Regelen er naturlig og tilstrækkelig billig og retfærdig, saa kan der være særegne Tilfælde, hvor det vilde være haardt, om den Enkelte blev udelukket fra at kunne appellere efter Fristens Udløb. Herved sigtes naturligvis særlig til saadanne Tilfælde, hvor han maatte ikke have faaet Kundskab om den Afgjørelse, hvis Rigtighed det er, han vil beskrive under Appellen, eller hvor han virkelig af forskellige Grunde har været sat ud af Stand til at appellere inden Fristens Udløb, hvilken Mangel paa Gyde til at appellere kan være begrundet dels i Fraværelse o. s. v. dels, som det blev nævnt af det ærede Medlem for Søvs Amts 2den Valgkreds, i Mangel paa Penge. Jeg finder det naturligt, at der i saadanne Tilfælde aabnes Afgang for ham til at kunne faae Sagen ind for den høiere Domstol, uagtet den almindelige Appellationsfrist er udløben. Derimod forekommer det mig ikke at være rigtigt at opstille en Frist paa den Maade, at man siger: vel have vi stillet denne Frist, men det er ikke anderledes at forstaa, end at der i Virkeligheden bagved denne Frist staar en anden; hvis I blot komme inden den, er det godt nok, naar I betale noget derfor; thi derved kommer man virkelig, forekommer det mig, til at lægge en Bøde, som kan være trykkende nok, paa den Fattige, medens den har Lidet at betyde for den mere Velhavende. Det forekommer mig derfor, som sagt, meget sundere at fastholde den givne Frist som Regel og kun aabne Afgang til at komme deraf, naar der virkelig er oplyst Omstændigheder, som tale til Undskyldning for, at den Paagjældende ikke har holdt sig. Fristen efterrettelig i sig selv for at lade det blive en Gebyr, en Betalingsag, hvorved man netop kommer til i Virkeligheden at være haardt mod den Fattige, medens man ikke er det mod den Mand, for hvem Bevillingagebyret kun har Lidet at betyde. Det ærede Medlem henviste til, at naar Afgjørelsen af disse Sager ligger hos de forskellige Amtmænd, er man ubstaa for en forskjellig Afgjørelse; han vilde have mindre mod Lovforlagets Bestemmelse her, dersom Afgjørelsen laa hos Justitsministeren. I denne Henseende vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at det i Regelen anses for heldigt, at man for at bruge et fremmed Udtryk, decentraliseres saa meget som muligt, at man drager Afgjørelsen

af de enkelte Sager ud fra den øverste Administration i Kjøbenhavn til de forskjellige Dele af Landet. Denne Føien ud af de enkelte Afgjørelser aabner ganske vist en Mulighed for en Forskjellighed i Afgjørelsen, som ikke saaledes kan befrygtes, naar den samles i en enkelt Mandes Haand, men man har dog et Middel, der noget kan raade Bod paa den Forskjellighed, som kan gjøre sig gjældende i de enkelte Rindighedens Afgjørelse, nemlig dette, at man kan appellere fra Amtmændenes Afgjørelse til Justitsministeren; paa denne Maade vil man jo kunne opnaa den større Ensformighed. Hovedsagen er imidlertid den, at jeg ikke kan se Andet end, at den Bei, man tidligere har sulat, og som Meriallet opretholder, at sætte Fristen, som ikke have Noget at betyde, idet man bagved dem sætter en anden Frist, som i Virkeligheden bliver den gjældende mod Erlægelsen af en lille Bøde, er en uheldig Bei. Det er et forkert Princip, man er kommen ind paa, og der er al mulig Opfordring til, naar man overhovedet reviderer vore processuelle Love, at komme ind paa en naturligere og sundere Bei. — Imod Forslaget under Nr. 68 har jeg egentlig kun det at indvende, at det forekommer mig, at Bestemmelsen om, hvem der skal meddele Tilladelse til at henvende sig til det første Bo, ikke ret hører hjemme i Skifteloven. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at denne Bestemmelse ikke ligger saa fjernt, at det jo nok kan lade sig gjøre at tage den med, og jeg skal derfor ikke reise nogen særlig Modstand derimod. Forslaget under Nr. 69 har jeg nogen Betænkelighed ved, for saa vidt det gaar ud paa at udtale, at Statskassen skal overtage et subsidiaert Ansvar til Bedste for de Private, ikke blot lige over for de Embedsmænd, hvem nogen Del af Skifteforvaltningen er betroet, men ogsaa over for de Embedsmænd, hvem Tilsyn med nogen Del af Skifteforvaltningen maatte være betroet. Naar man affatter Bestemmelsen saaledes, kommer den til at gaa videre, end jeg kan anse det for rigtigt. Tilsyn med Skifteforvaltningen føres nemlig af Embedsmænd, for saa vidt angaar private Testamenterektorer. Nu kan jeg finde det at være et rigtigt Princip, at hvor Staten overdrager Behandlingen af Boer og i det Hele af offentlige Anliggender, hvori Private ere interesserede, til Statsembedsmænd, skal Staten ogsaa holde de Private fri for det Tab, som de maatte lide ved Forseelser, Forsømmelser eller Forbrydelser fra Statsembedsmændenes Side. Derimod forekommer det mig, at Sagen stiller sig ganske anderledes, hvor det er private Mænd, der i Kraft af private Mænds Villie have behandlet de paagjældende Boer. Der er ikke nogen naturlig Forpligtelsesgrund for Staten til at overtage et Ansvar; thi det Tilsyn med de private Ektorer og deraf skyldende Ansvar, der her er Tale om at kunne paaligge Embedsmænd, er af en aldeles underordnet Bestaafenhed overfor